

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 25 maja 2012 r.

DOLiS/DEC-488/12/33501, 33504

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 6, art. 22 w związku z art. 26 ust. 1 pkt 4, art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.) w związku z art. 20 ust. 1, 2a i 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana P. R. odmowę usunięcia jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji przez Komendanta Głównego Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150,

nakazuję Komendantowi Głównemu Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150 usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Pana P. R. poprzez usunięcie jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.) wprowadzonych do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego w 200[...] r. przez Pana P. R. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 124).

Uzasadnienie

W dniu [...] stycznia 2012 r. w Biurze Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Pan P. R., zwany dalej także Skarżącym, wniósł ustnie do protokołu skargę na odmowę usunięcia jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji, zwanego dalej także KSIP, przez

Komendanta Głównego Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150. Skarżący podniósł, iż przetwarzanie przez Policję w KSIP jego danych osobowych w zakresie informacji o zastosowaniu wobec niego w 200[...] r. przez sąd rodzinny środka wychowawczego w postaci upomnienia, uniemożliwiło mu podjęcie pracy w tej formacji. W związku z powyższym Skarżący wystosował wobec organu ochrony danych osobowych wnioski o nakazanie Komendantowi Głównemu Policji usunięcia jego danych osobowych zawartych w KSIP.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Postanowieniem z dnia [...] marca 2003 r. Sąd Rejonowy Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie o sygn. [...] zastosował wobec Pana P. R. środek wychowawczy w postaci upomnienia za popełnienie przez niego w 200[...] r. przestępstwa określonego w ustawie dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 124) polegającego na posiadaniu środka odurzającego (kopia przedmiotowego postanowienia znajduje się w aktach sprawy). W chwili obecnej, z uwagi na upływ czasu od momentu popełnienia przez Skarżącego tego czynu, zgodnie z dyspozycją art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r., Nr 50, poz. 292 ze zm.), dane osobowe Skarżącego jako nieletniego, wobec którego prawomocnie orzeczono środki wychowawcze, zostały usunięte z Krajowego Rejestru Karnego.
2. W związku z prowadzeniem przez Policję przedmiotowego postępowania dane Pana P. R. w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.), jako nieletniego dopuszczającego się czynu zabronionego przez ustawę jako przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, zostały umieszczone w KSIP na podstawie art. 20 ust. 2a ustawy o Policji oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach (Dz. U. z 2007 r., Nr 170, poz. 1203), zwanego dalej także rozporządzeniem.
3. Pismem z dnia [...] marca 2010 r. Pan P. R. zwrócił się do Komendanta Głównego Policji o usunięcie jego danych z KSIP. W odpowiedzi na powyższe Komenda Główna Policji pismem z dnia [...] marca 2010 r. wskazała Skarżącemu szczegółowo podstawy prawne przetwarzania jego danych w KSIP oraz poinformowała, iż po dokonaniu weryfikacji jego danych przetwarzanych w tym zbiorze, nie znalazła podstaw dla ich usunięcia.
4. Skarżący ponowił swoją prośbę o usunięcie jego danych z KSIP pismami z dnia [...] marca 2011 r., [...] kwietnia 2011 r., [...] października 2011 r. oraz [...] listopada 2011 r. W treści przedmiotowej korespondencji wskazał m.in., iż od momentu popełnienia czynu zabronionego w wieku [...] lat nie miał konfliktu z prawem i obecnie jest niekarany i nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym, a nadto jako osoba dorosła posiada ustabilizowaną sytuację życiową i satysfakcjonującą pracę. W odpowiedzi na powyższe pisma, Komenda Główna Policji odpowiednio pismami z dnia [...] marca 2011 r., [...] kwietnia 2011 r., [...] listopada 2011 r. oraz [...] grudnia 2011 r.

podtrzymała swoje stanowisko dotyczące odmowy usunięcia danych osobowych Skarżącego z KSIP (kopie pism z [...] marca 2011 r., [...] kwietnia 2011 r., [...] kwietnia 2011 r., [...] października 2011 r. oraz [...] grudnia 2011 r. znajdują się w aktach sprawy).

5. W wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych Komendant Główny Policji wskazał, iż dane osobowe Skarżącego przetwarzane są w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy ustawy o Policji oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach. Jak podkreślono Pan P. R. popełnił przestępstwo umyślne w niedalekiej przeszłości (9 lat temu) będąc sprawcą nieletnim, które to cechy w ocenie Komendanta Głównego Policji, cyt.: „zdecydowanie wpływają na konieczność dalszego przetwarzania jego danych (choćby do upływu dziesięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 20 ust. 17 ustawy o Policji), z uwagi na ewentualne zagrożenie popełnienia kolejnego czynu zabronionego”. Powyższe stanowi zatem negatywną przesłankę do usunięcia jego danych z KSIP. Podkreślono również, iż KSIP nie jest rejestrem powszechnie dostępnym, tak jak np. Krajowy Rejestr Karny, a dostęp do niego jest ściśle reglamentowany, stąd „nie ma podstaw do wzruszenia zasadności posiadania przez Policję tak ważnego narzędzia w zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości”. Odnosząc się zaś do zarzutów Skarżącego dotyczących pozbawienia go możliwości podjęcia pracy w Policji z uwagi na figurowanie jego danych w KSIP, Komendant Główny Policji wskazał, powołując się na treść art. 26a ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, iż cyt.: „odrzuć należy pogląd, iż jakakolwiek «rejestracja procesowa» (informacja o przedstawieniu danej osobie zarzutów) stanowi przesłankę do niekorzystnych rozstrzygnięć w indywidualnej sprawie czy też jakkolwiek negatywnie wpływa na stosunek pracy”. Ustosunkowując się zaś do kwestii oceny kryminologicznej, którą Policja musi każdorazowo przeprowadzić w celu dokonania oceny czy dalsze przetwarzanie danych w KSIP jest jej niezbędne, Komendant Główny Policji podkreślił, iż ocena ta ze swej natury oparta jest o kryteria nieostre, bowiem dotyczy jedynie prognozy zachowania się sprawcy, niemniej jednak najważniejszymi z nich są w szczególności: rodzaj i charakter zarzucanego czynu, wiek sprawcy i jego uprzednie rejestracje procesowe, następcze zachowanie się osoby rejestrowanej w KSIP oraz upływ czasu od ostatniej rejestracji.
6. Komendant Główny Policji wskazał, iż w KSIP przetwarzane są dane osobowe Skarżącego dotyczące cech wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji wprowadzone do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego w 200[...] r. przez Pana P. R. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 124).

Po zapoznaniu się z całością materiału zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ochrona danych osobowych zagwarantowana jest co do zasady w art. 51 Konstytucji RP, jednakże zakres konstytucyjnego unormowania nie rozciąga się na wszelkie przejawy przetwarzania danych osobowych. Stosownie bowiem do ust. 1 i ust. 3 powołanego przepisu Konstytucji RP, nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby (ust. 1) i każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów

danych; ograniczenie tego prawa może określić ustawa (ust. 3), jednakże zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji określa ustawa (ust. 5). Aktem wskazanym w art. 51 ust. 5 Konstytucji RP jest ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwana dalej także ustawą, natomiast stosownie do zasad ochrony danych osobowych, wynikających z przepisów ustawy, na administratorze danych osobowych spoczywa szereg obowiązków.

Zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych przez przetwarzanie danych osobowych rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Przetwarzanie danych osobowych może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek ich przetwarzania, które zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 (w przypadku danych zwykłych) i art. 27 ustawy (w przypadku danych sensytywnych). Zgodnie z brzmieniem art. 27 ust. 1 ustawy, zabrania się przetwarzania danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również danych o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym oraz danych dotyczących skazań, orzeczeń o ukaraniu i mandatów karnych, a także innych orzeczeń wydanych w postępowaniu sądowym lub administracyjnym. Stosownie zaś do treści art. 27 ust. 2 przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1 jest jednak dopuszczalne, m.in. jeżeli osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę na piśmie, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1) lub jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony. Jednocześnie, zgodnie z wykładnią ww. przepisu ustawy, zgoda osoby, której dane dotyczą jest jednym z możliwych, ale nie jedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych. Jeżeli zaś istnieją inne przepisy prawa, które odmiennie regulują przetwarzanie danych osobowych, to przepisy te stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania danych, o której mowa w ww. art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy.

Kolejnym obowiązkiem administratora danych – wynikającym z art. 26 ustawy – jest dołożenie szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności administrator obowiązany jest zapewnić, aby dane te były przetwarzane zgodnie z prawem (pkt 1), zbierane dla oznaczonych, zgodnych z prawem celów i nie poddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami (pkt 2), merytorycznie poprawne i adekwatne w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane (pkt 3), a przede wszystkim przechowywane w postaci umożliwiającej identyfikację osób których dane dotyczą, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania (pkt 4).

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że przepisami prawa, które regulują przetwarzanie danych osobowych przez Policję są przepisy ustawy o Policji. Przepisy te regulują kwestię przetwarzania danych osobowych, których usunięcia żąda Skarżący i w związku z art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania tych danych.

W dziedzinie przetwarzania różnego rodzaju informacji, w tym danych osobowych, szczególna jest funkcja Policji, bowiem zbiera ona takie informacje, które podlegają szczególnemu reżimowi i ochronie. Znajduje to wyraz w art. 20 ust. 1 i ust. 2a ustawy o Policji, na podstawie którego Policja, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 19, może uzyskiwać informacje, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać (ust. 1). Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody (ust. 2a). Stosownie do ust. 2b analizowanego przepisu przedmiotowe informacje mogą obejmować: dane osobowe, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, z tym że dane dotyczące kodu genetycznego wyłącznie o niekodujących regionach genomu (pkt 1), odciski linii papilarnych (pkt 2), zdjęcia, szkice i opisy wizerunku (pkt 3), cechy i znaki szczególne, pseudonimy (pkt 4), informacje o miejscu zamieszkania lub pobytu (pkt 5a), wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku (pkt 5b), dokumentach i przedmiotach, którymi się posługują (pkt 5c), sposobie działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach (pkt 5d), sposobie zachowania się sprawców wobec osób pokrzywdzonych (pkt 5e). Zgodnie z art. 20 ust. 17 dane osobowe zebrane w celu wykrycia przestępstwa przechowuje się przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez Policję. Organy Policji dokonują weryfikacji tych danych nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji, usuwając dane zbędne.

Ponadto, w wykonaniu delegacji ustawowej z art. 20 ust. 19 ustawy o Policji, obowiązuje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach. Jak stanowi § 1 rozporządzenia przedmiotowy akt prawny określa: tryb gromadzenia i sposoby przetwarzania przez Policję w zbiorach danych informacji o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swoją tożsamość przed organami ścigania lub wymiaru sprawiedliwości, osobach poszukiwanych (pkt 1 ppkt a-d); rodzaje służb policyjnych uprawnionych do korzystania ze zbiorów informacji o osobach, prowadzonych przez Policję (pkt 2); wzory dokumentów obowiązujących przy przetwarzaniu informacji o osobach przez Policję (pkt 3); sposób oceny informacji o osobach pod kątem ich przydatności w prowadzonych postępowaniach (pkt 4).

Stosownie do § 11 ust. 1 rozporządzenia, administrator zbioru dokonuje oceny przydatności informacji w prowadzonych postępowaniach w sposób systematyczny, po zakończeniu sprawy, w ramach której informacje zostały wprowadzone do zbioru, a następnie okresowo, z częstotliwością co najmniej raz na 10 lat. Przy dokonywaniu oceny, o której mowa w ust. 1, informacje uznaje się za nadal przydatne, jeżeli na ich podstawie nie można wykluczyć możliwości popełnienia w przyszłości przez osobę, której dotyczą, czynu zabronionego w rozumieniu art. 115 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny – Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm. (ust. 2). Stosownie zaś do ust.

3 cytowanego przepisu administrator zbioru usuwa informacje zgromadzone w zbiorze: po uzyskaniu wiadomości, że zdarzenie lub okoliczność, w związku z którymi wprowadzono informacje do zbioru, nie ma znamion czynu zabronionego (pkt 1); jeżeli uzna dane informacje za zbędne w realizacji zadań ustawowych Policji albo nie uzna ich za przydatne w prowadzonych przez Policję postępowaniach, w rozumieniu ust. 2 (pkt 2).

Analiza przedmiotowych przepisów prowadzi do wniosku, iż przy ocenie zasadności odmowy usunięcia danych osobowych Skarżącego ze zbioru KSIP zastosowanie znajdzie powołany wyżej § 11 ust. 3 rozporządzenia przewidujący możliwość usunięcia danych po dokonaniu oceny przetwarzanych informacji o osobach pod kątem ich przydatności w prowadzonych postępowaniach oraz niezbędności w realizacji zadań ustawowych Policji. Niemniej jednak podkreślić należy, iż powyższa regulacja co prawda jest podstawą do przetwarzania danych osobowych, ale nie wprowadza żadnych kryteriów pozwalających na dokonanie oceny ich przydatności.

W obecnym stanie prawnym zastosowanie w kwestii przetwarzania danych osobowych w KSIP będą zatem miały przepisy ustawy o ochronie danych osobowych. Również to przepisy tej ustawy będą musiały być stosowane przez Policję w sytuacji oceniania każdego przypadku żądania usunięcia danych z KSIP. Podkreślić w tym miejscu należy, iż na stanowisku, że zakres ogólności przepisów ustawy o Policji oraz rozporządzenia w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach jest tak duży, że w żaden sposób nie można uznać, że stanowią one regulację szczególną *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych, stoi również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który w wyroku z dnia 24 października 2011 r. (sygn. akt II SA/Wa 625/11) wskazał, iż cyt.: „wykładnia art. 20 ust. 17 ustawy o Policji oraz § 11 omawianego rozporządzenia w pełni uzasadnia twierdzenie, że regulacja ta jedynie ogólnie określa «wewnętrzne zasady» usuwania danych ze zbiorów policyjnych i jest w istocie «regulacją porządkową», stworzoną dla samej formacji i jej potrzeb. Omawiana regulacja w ogóle nie odnosi się do konstytucyjnych uprawnień jednostki i nie przewiduje dla niej żadnego trybu postępowania w przedmiocie usuwania danych. W rezultacie regulacja ta nie tylko ogranicza, ale eliminuje prawa obywatelskie, konstytucyjnie chronione w zakresie ochrony danych osobowych (...) Przy takiej treści i konstrukcji przepisów pragmatycznych w przedmiocie usuwania danych osobowych nie można w żaden sposób zgodzić się z twierdzeniem, że ustawa o Policji i rozporządzenie wykonawcze stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych. Nie można również zgodzić się z oceną, że pragmatyka policyjna kompleksowo reguluje materię przetwarzania (w tym usuwania) danych w zbiorach policyjnych”.

W ocenie Generalnego Inspektora dla realizacji celu jakim jest stanie przez Policję na straży bezpieczeństwa i porządku publicznego zbędne jest przetwarzanie danych tych osób, co do których od popełnienia przez nie przestępstwa upłynął długi okres czasu pozwalający nawet na usunięcie z Krajowego Rejestru Karnego informacji o powyższym, a jednocześnie nie ma na ich temat żadnych innych informacji wskazujących na to, że ponownie weszły w konflikt z prawem. Wskazać zatem należy, że ustalenie celu w jakim dane są przetwarzane kształtuje okres, od którego nie powinny być przetwarzane.

W kontekście powyższego w ocenie organu do spraw ochrony danych osobowych kluczowym elementem dla oceny czy zasadne jest przetwarzanie danych osobowych Pana P. R. w KSIP jest okoliczność, iż upływ czasu od popełnienia przez niego czynu karalnego jest tak duży, że zatarciu uległo nawet jego ukaranie przez sąd rodzinny. Nie sposób przy tym zgodzić się z argumentacją Komendantem Głównym Policji, iż przetwarzanie w KSIP danych osobowych o prowadzeniu wobec danej osoby w przeszłości postępowania karnego nie niesie ze sobą takich skutków jak przetwarzanie informacji o ukaraniu w Krajowym Rejestrze Karnym. Podkreślić należy, iż przetwarzanie w KSIP informacji o prowadzeniu postępowania karnego wobec osoby, która jako nieletni dopuściła się czynu zabronionego w odległej przeszłości, jest okolicznością obciążającą ją i mającą negatywny wpływ na jej obecne życie. Instytucja zatarcia skazania ma swoje źródło w wyznawanej przez prawo karne zasadzie, że ukaranie człowieka nie może stanowić faktu, który obciążałby go na zawsze. Jak podkreśla się w doktrynie: „(...) konstrukcja zatarcia skazania stanowi pewną fikcję prawną, według której fakty z przeszłości człowieka z czasem tracą swoje ujemne znaczenie. Jest to w jakimś stopniu wyraz humanizmu w prawie karnym. Polega on w tym wypadku na darowaniu w odpowiednim czasie naruszeń norm prawnych” (M. Szwarczyk, A. Michalska-Warias, J. Piórkowska-Flieger, T. Bojarski – red., Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2007, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wyd. II). Wobec powyższego za niezasadne należy uznać twierdzenie Komendanta Głównego Policji, iż usunięcie z Krajowego Rejestru Karnego informacji o ukaraniu przez sąd rodzinny Pana P. R. nie stanowi argumentu przemawiającego za usunięciem jego danych z KSIP, ponieważ nawet w świetle zasad wyznaczonych przepisami ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym jest on osobą niekaraną. Nadto stosownie do art. 42 ust. 3 Konstytucji RP każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu.

W tym miejscu zaznaczyć również należy, iż błędna jest konstatacja Komendanta Głównego Policji, że punktem odniesienia dla przetwarzania danych osobowych zawartych w KSIP jest jedynie ściśle określony okres, tj. wskazany w powołanych powyżej przepisach okres 10 lat od dnia uzyskania informacji wprowadzonych do KSIP, abstrahując od celu jaki przyświeca danemu procesowi przetwarzania informacji. W ocenie Generalnego Inspektora, kluczowym wyznacznikiem dla oceny konieczności przetwarzania danych osobowych w KSIP jest cel gromadzenia określonych informacji, co determinuje konieczność dokonywania każdorazowej, zindywidualizowanej oceny wniosków o usunięcie danych z tego zbioru. W tym kontekście niezrozumiałym dla organu do spraw ochrony danych osobowych jest również twierdzenie Komendanta Głównego Policji, że dziewięcioletni okres, który minął od popełnienia przez Skarżącego czynu karalnego nie jest wystarczający do usunięcia jego danych z KSIP, ale już upływ dziesięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 20 ust. 17 ustawy o Policji, pozwoliłby na dokonanie oceny zasadności ich usunięcia z ww. zbioru.

Ustosunkowując się zatem do twierdzenia Komendanta Głównego Policji, iż przetwarzanie przez Policję danych osobowych osób, wobec których toczyły się postępowania karne stanowi dla tej formacji ważne narzędzie w zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw, podkreślić należy, iż w toku niniejszego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał w jaki sposób przetwarzanie danych osobowych Pana P. R. pomogło w realizacji tego celu. Podkreślić należy, iż samo wskazanie, iż Skarżący popełnił jako osoba nieletnia czyn zabroniony i został wobec niego zastosowany przez sąd

rodzinny środek wychowawczy w postaci upomnienia i z związku z tym ogólnikowe stwierdzenie dotyczące podstawy przetwarzania tych danych, m.in. co do umyślności tego czynu, były dla organu nieprzekonywujące. Nadto wskazać należy, iż stan faktyczny ustalony w toku niniejszego postępowania pozwala na wyprowadzenie wniosku, że pomimo, iż dane osobowe Skarżącego zostały pozyskane i wprowadzone do zbioru KSIP w 200[...] r. w związku z prowadzonym wobec niego wówczas postępowaniem karnym, to od tamtego czasu nie doszło do postawienia mu innego zarzutu o charakterze prawnokarnym. W szczególności obecnie nie toczy się przeciwko niemu żadne postępowanie karne, co w świetle art. 20 ust. 2c ustawy o Policji stanowiącego, iż informacji, o których mowa w ust. 2a, nie pobiera się, w przypadku gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu, czyni dalsze przetwarzanie danych osobowych Pana P. R. zbędnym.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż w ocenie Generalnego Inspektora kluczowym wyznacznikiem dla oceny konieczności przetwarzania danych osobowych w KSIP jest cel gromadzenia określonych informacji, co determinuje konieczność dokonywania każdorazowej, zindywidualizowanej oceny wniosków o usunięcie danych z KSIP.

Odnosząc się zatem do celu przetwarzania danych osobowych w KSIP jakim jest realizacja ustawowych zadań Policji określonych w art. 1 ust. 2 ustawy o Policji, w tym m.in. ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra (pkt 1), ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego (pkt 2), inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi (pkt 3) oraz wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców (pkt 4), podkreślić należy, iż w toku prowadzonego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał również w jaki sposób przetwarzanie danych Pana P. R. przyczyniło się do realizacji któregokolwiek z tych zadań, ograniczając się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż „w przypadku skarżącego mamy do czynienia z zarzutem popełnienia przestępstwa umyślnego przez sprawcę nieletniego, w niedalekiej przeszłości (obecnie 9 lat temu). Są to cechy, które zdecydowanie wpływają na konieczność dalszego przetwarzania jego danych (choćby do upływu dziesięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 20 ust. 17 ustawy o Policji), z uwagi na ewentualne zagrożenie popełnienia kolejnego czynu zabronionego”.

Ustosunkowując się zaś do argumentacji Komendanta Głównego Policji odnoszącej się do dokonywanej przez Policję oceny kryminalistycznej przydatności danych przetwarzanych w KSIP, która wskazuje, iż ocena ta z natury rzeczy oparta jest o kryteria nieostre nie pozwalające w sposób jednoznaczny na stwierdzenie czy dana osoba popełni w przyszłości czyn zabroniony, wskazać należy, że powyższe pozostaje w sprzeczności z twierdzeniem Komendanta Głównego Policji, iż informacja jest usuwana ze zbiorów policyjnych wówczas, gdy dokonywana okresowo aktualna ocena kryminologiczna wyklucza możliwość popełnienia w przyszłości czynu zabronionego przez osobę, której informacja dotyczy. Dla organu do spraw ochrony danych osobowych niezrozumiałym jest bowiem, jak ocena kryminalistyczna, która, jak sam Komendant Główny Policji podkreślił, oparta jest o nieostre, ocenne kryteria, może ostatecznie doprowadzić do wykluczenia możliwości popełnienia

w przyszłości czynu zabronionego. Nadto podkreślić należy, iż zdaniem organu do spraw ochrony danych osobowych, jedynym podmiotem uprawnionym do dokonywania oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przestępczego jest sąd. To sąd stosując sprawiedliwościowe dyrektywy wymiaru kary dokonuje oceny czynu z punktu widzenia naganności zachowania się sprawcy oraz jego stosunku psychicznego do popełnionego czynu. Nadto wartościując powyższe, sąd analizuje nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również dyrektywę prewencji indywidualnej biorąc pod uwagę dotychczasowy tryb życia sprawcy, sposób popełnienia czynu i zachowanie się po czynie.

Podkreślić również należy, iż w kwestii przetwarzania danych osobowych przez Policję wypowiedział się Europejski Trybunał Sprawiedliwości, który w wyroku z dnia 4 grudnia 2008 r. (sygn. 30562/04 i 30566/04) stwierdził, iż bezterminowe przechowywanie przez władze danych szczególnie wrażliwych jest niedopuszczalne w demokratycznym społeczeństwie i prowadzi do naruszenia art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka stanowiącego o prawie do ochrony życia prywatnego. Trybunał wskazał również, że prawo krajowe powinno zawierać odpowiednie mechanizmy ochronne, w celu zapobieżenia takiego wykorzystania informacji osobistych, które naruszałoby art. 8 Konwencji. Trybunał podniósł, iż potrzeba takiej ochrony wzrasta, gdy ma się do czynienia z procesem automatycznego przetwarzania danych, a wykorzystywanie ich do celów policyjnych nie może być usprawiedliwieniem mniejszej ochrony.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, nie istnieje obecnie potrzeba przetwarzania w KSIP danych osobowych Pana P. R.. Zatem uznać należy, iż przetwarzanie przez Komendanta Głównego Policji danych osobowych Skarżącego w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji odbywa z naruszeniem art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i niezbędne jest nakazanie przywrócenia stanu zgodnego z prawem z tym zakresie.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.